

Påskdagen

Luk.23:55-24:12

I.N.J

”Glad Påsk” – så brukar vi säga till varandra så här i påsktider. Orden slinker så lätt - och kanske också lite tanklöst - över våra läppar! För varför, tänker jag, varför i all världen skall vi vara glada? Och varför just till påsk? Jag kommer ihåg kyrkvärden i Fritsla som med dånande stämman – som hördes i hela kyrkan – önskade en församlingsbo Glad Påsk redan på långfredagen. Den andra kyrkvärden tillrättavisade honom och sade: ”Vad är det du säger? En glad påsk, önskar man först på påskdagen”. Hans svar glömmer jag aldrig: ”Ja, men jag är lika glad idag”. Se, där kom skrattet – ”*risus pascalis*” – som det heter på latin – d.v.s. påsk-skrattet. Och det är verkligen på plats idag! Vi firar ju den dag ”*då Herren grep in*” som det står i Psaltaren, en dag då vi får ”*jubla och vara glada!*” (Ps. 118:24).

Vi firar alltså inte minnet av honom som levde en gång för länge sedan och mirakulöst fick liv igen. Vi firar det faktum att Jesus lever *idag*. ”*Vi vet*” för att citera aposteln Paulus ”*att Kristus är uppväckt från de döda och aldrig mer dör. Döden har ingen makt över honom längre*” (Rom 6:9). Och det får konsekvenser också för oss. Det har vi hans egna ord på: ”*Jag lever! Ni skall också leva!*” (Joh. 14:19). I klartext: Död och grav har inte det sista ordet i tillvaron längre. Jesus är ju i sin person ”*uppståndelsen och livet*”. Just därför skall den som tror på honom ”*leva om han än dör*” (Joh. 11:25). Därför säger jag ”Glad Påsk!” idag.

Ser vi efter i evangeliet vårt evangelium idag, så är det inte precis glädje och jubel som strömmar emot oss. Inget: ”*Livet vann dess namn är Jesus*” där inte. Tvärtom! Reaktionerna på att graven var tom och att de tre kvinnorna inte ”*kunde finna Herren Jesu kropp*” var i stället nedslagen blick, häpenhet och förskräckelse. Vittnesbördet att graven var tom betraktades som kärringprat och Petrus, han som löpte ut till graven, gick därifrån ”*full av undran över det som hade hänt*”. En bortvältrad sten, en tom grav och änglar som förkunnar: ”*Han är inte här, han har uppstått*” – var inte tillräckligt för att väcka tro! Istället skriver Lukas: ”*De visste inte vad de skulle tro*. Det var så omtumlande, så obegripligt och osannolikt, att det inte kunde göra annat. Och om än ”*de kom ihåg hans ord*”, att han skulle ”*uppstå på tredje dagen*” låg innebörden i detta utanför deras referensramar. De första lärjungarna var inga ”*dummerjösar*” som gick på vad som helst. Döda återvänder inte till livet. Så är det bara!

Men hur kom de då till tro på uppståndelsens verklighet? Hur föddes glädjen och jublet i deras liv? Jo, det var *mötet* med den levande och uppståndne som förändrade allt. Bläddrar vi vidare i evangelierna talas där om flera möten mellan

lärjungarna och den uppståndne Jesus. Jag tänker på det Lukas berättar om de två sörjande lärjungarna som var på väg från Jerusalem till Emmaus påskdagens kväll. Om mötet med Jesus vittnar de så underbart: *"Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?"* (Luk. 24:32). Det händer något i våra liv när vi får upp ögonen för att Jesus lever och vandrar vid vår sida. Det räcker inte med kalla fakta: En bortvältrad sten och en tom grav. Inte ens en änglalik predikan – och då menar jag inte den jag håller nu – utan den som änglarna höll vid Jesu grav. Det är ett möte som krävs – ett möte med den levande Jesus.

Nu behöver ju självfallet ett möte med Jesus inte vara så omskakande som det var för lärjungarna. Det viktigaste är *inte* upplevelsen av mötet, utan detta att det får en konsekvens, att den får oss att ändra vårt liv, tro på Jesus och bli hans efterföljare. En sådan säker mötesplats är evangeliets ord där vi bli förda till Jesus och Jesus kommer till oss. Likaså avlösningens försäkran där Jesus säger: "Du är förlåten" och inte minst nattvardens bröd och vin, som är Jesus helt och hållet. Här verkar *"kraften från hans uppståndelse"* (Fil. 3:10) Det är Jesus som talar i mässan, det är Jesus som handlar, det är Jesus som gör något med oss när vi samlas till gudstjänst i hans namn. Se på oblaten som du får ta emot om en stund. Det är Jesus. Du får bokstavligen hålla honom i din egen hand.

Nu betyder ju inte det att Jesus är *"inlåst"* i Ordet och Sakramenten eller att kyrkans murar håller honom fången. Nej, genom sin uppståndelse är han, som någon uttryckt saken, *"lössläppt i världen"*. Inget kan hindra honom. Han är inte längre underkastad tidens och rummets gränser. Om än Ord och Sakrament är *säkra mötesplatser*, verkar Jesus överallt, för att människor skall komma till tro och leva i livsgemenskap med honom. Jag vet inte om ni kommer ihåg journalisten Ingela Agardh, hon som många år var nyhetsuppläsare på Aktuellt? Hon skriver i sin bok "Den största nyheten" hur det gick till när hon kom till tro på Jesus. "Plötsligt stod han där. Det var ingen dröm, jag var klarvaken. Han stod vid fotändan av sängen och jag kände en sådan oerhörd kärlek och trygghet."

Hennes upplevelse står inte på något sätt i motsättning till vad Bibeln lär. Gud har mer än en gång talat med människor genom syner och drömmar. Tänk på Josef, både han som blev såld som slav till Egypten och den Josef som vara Jesu styvfar. Och tänk på Paulus som blev omvänd på vägen till Damaskus. Plötsligt omgavs han av ett bländande ljussken från himlen. Han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: *"Saul, Saul, varför förföljer du mig?"* (Apg. 9:3-4). Och dessa möten med den levande och uppståndne Jesus förändrade deras liv för alltid. *Det* är det viktiga!

Men vi då, varför får vi inte uppleva detsamma? Som jag sade: Det är inte upplevelsen i sig som är det viktigaste, utan att den vi möter verkligen är Jesus

och att det mötet får konsekvenser, för hela livet. Är du därför inte övertygad om att Jesus lever? Knäpp då dina händer och be: ”Jesus kom in i mitt liv”. Låt honom sedan bestämma sättet. Men glöm inte att gå dit han lovat att möta dig: i Ord och sakrament! Det är säkrast så. Där får du del av hans uppståndelseliv. Och det gör skillnad det! Jesus har ju sagt att den som tror på honom ”*skall leva om han än dör*” (Joh. 11:25). Redan nu, som Paulus säger, är det ”*Kristus som lever i mig*” (Gal.2:20).

Alltså: Har Jesus uppstått, då vågar jag leva. Jag lever i påskens ljusa tid och kan möta framtiden med hopp och tillförsikt. Ja, jag kan till och med vara trotsig, göra fula grimaser och räkka långtunga åt synd, död och förgängelse, alla de fördärvets makter som hotar våra liv och vill ta hoppet och frimodigheten ifrån oss. Vad än vi möter, kan vi vara glada. Vi är ju påskens folk. Vi säger som Kaj Munk gjorde, prästen och motståndsmannen som mördades av Gestapo 1944: ”Låt dem bara slå ihjäl oss på långfredagen – vi lurar dem ändå på påskdagen”. Och till det kan vi bara säga: Amen och återigen: Glad Påsk!

Psalmer: 146, 151, 153 v 3-4 , 147.
Skummeslov 2026-04-05